

„Die moeten toch ook leven”

Ze was lid van de dierenbescherming. Nu stel ik direct voorop überhaupt geen discriminerende gevoelens t.o.v. dit nobele beschermingsgilde te bezitten. Integendeel: de leden koesteren hooggestemde idealen die ze ook in de praktijk pogen waar te maken. Dat zulks een enkele keer wat minder florissant uitpakt, kan dan zeker niet op rekening van de vereniging worden geboekt. Edoch, de soms wat al te extravagante leden-pogingen om genoemde idealen praktisch te verwezenlijken, drenken het smaakorgaan in het aroma van gepachte wijsheid. En, sporadisch, getuigen ze van een falikant verkeerde instelling.

Het was aan het eind van de zestiger jaren dat een directeur gemeentewerken mij telefonisch het volgende probleem voorschotelde. Een inwonster, lid van de dierenbescherming en echtgenote van een arts, handhaafde al geruime tijd de dolzinnige gewoonte de ratten in haar tuin driemaal daags van een copieuze maaltijd te voorzien. Ergo: de hele omgeving krioelde van het ongedierte.

Het plaatselijk hoofd van politie wist met de situatie geen raad, de burgervader zat met de handen in 't haar en de man aan gene zijde van de lijn trok nu in arren moede aan de Wageningse noodrem.

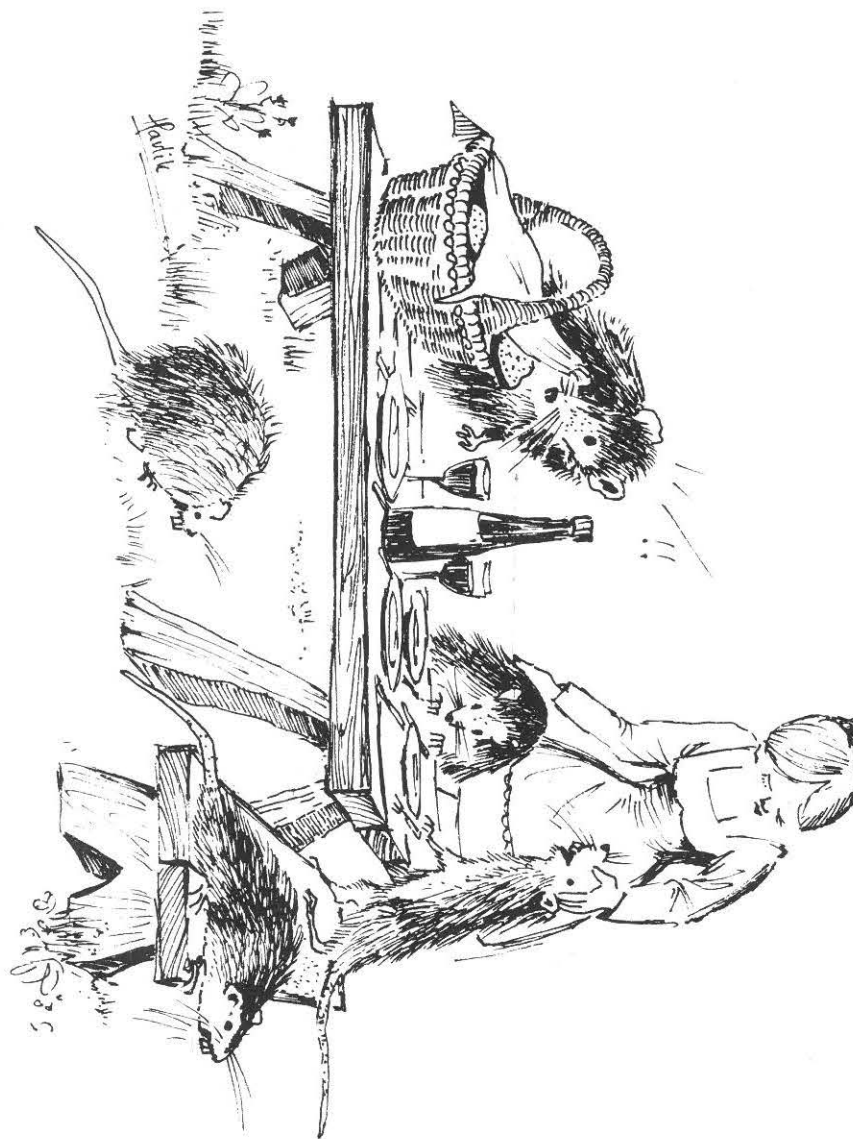
De oplossing die mij prestissimo door het hoofd schoot, heb ik maar niet geuit: laat genoemde dame zich eens onder behandeling van haar echtvriend stellen. In plaats daarvan heb ik het radeloze gemeentetrio in het vooruitzicht gesteld dat wij met het corpus delicti zouden gaan babbelen.

Nog diezelfde week aanvaardde het toenmalige hoofd van onze buitendienst, de heer Langeveld, de reis naar het bewuste dierenbeschermingsfiliaal. En enkele dagen later kwam z'n mondeling verslag van het onderhoud met de wat t  rijkelijk met rattenliefde gezegende Frau Tierschutz. De conferentie had maar liefst 2½ uur in beslag genomen voordat het tot de gastvrouw was doorgedrongen dat ze met die copieuze maaltijden toch niet helemaal recht te paard zat. Haar halsstarrig aangevoerde argument: „het zijn dieren, die moeten toch ook leven”, verdween pas na een vloed van tegenargumenten en vooral een beroep op haar sociaal gevoel (beroerde situatie voor haar buurtgenoten) uit de discussie.

Aldus geschiedde 10 jaar geleden. De dierenbescherming bestaat gelukkig n g en zij doet veel en nuttig werk.

Maar met  l te fanatieke leden is het kwaad ratten vangen!

G. J. Pop

Copieuze maaltijden. Tekening R. J. Havlik.